

Mókus úr karácsonya

Mókus úr kinézett erdei házikója ablakán, és elfintorodott. Bár odakint fagyott, az erdőben mégis nyüzsögtek a viháncoló és nevetgélő állatok. Mókus úr dühösen szusszantott egyet. Nem értette, minek örülnek ezek annyira. Ráadásul holnap karácsony. Mókus úr utálta a karácsonyt. Ami azt illeti, csak egyetlen dolgot utált jobban a karácsonynál: mégpedig azt, hogy azok a buta állatok barátságosan viselkednek egymással, csupán csak azért, mert karácsony van. Tényleg nem értette, mitől ilyen jókedvűek.

- Micsoda számárság! - motyogta Mókus úr, miközben egy feliratot szögezett ki az ajtajára. - „A KARÁCSONY ELMARAD!” - olvasta fel hangosan. - Így legalább senki sem fog zavarni egy darabig.

Ezzel visszatotyogott kényelmes vackába.

Mókus úrnak esze ágában sem volt újra kibújni a házból addig, amíg az ünnepek igazán véget nem értek. Éppen a reteszt tolta a helyére, amikor egyszer csak...

- KOPP! KOPP! - valaki megzörgette az ajtót. Mókus úr méregbe gurult.

- Nem tudsz olvasni? - kiabálta, miközben kivágta az ajtót, és haragosan meredt arra, aki kopogni merészelt. Először senkit sem látott. Azután lepillantott, és meglátott egy aprócska pelét a küszöbön ácsorogni. Pindur Pele volt az, a szomszédból. Széles mosoly ült az arcán, és egy színes üdvözlőkártyát tartott a mancsában.

- Boldog karácsonyt, Mókus úr! - rebegette félénken.

- MENJ INNEN! - süvöltötte Mókus úr.

- D-d-de én csak ezt akartam átadni... - dadogta Pindur Pele, és odanyújtotta a színes kártyát Mókus úrnak.

Mókus úr a kártyára pillantott, és megborzongott. A képen egy sereg állat gyűlt egy csillogóan feldíszített karácsonyfa köré, és karácsonyi dalokat énekeltek.

- Nem tudsz olvasni? - morogta. - A karácsony elmarad, legalábbis ami engem illet. Most pedig iszkiri!

És ezzel Mókus úr rácsapta az ajtót szegény Pindur Pelére.

Éppen rá akarta tolni a reteszt az ajtóra, amikor valami a lábtörlőjére pottyant. Nem hitt a szemének. Az az ostoba kártya volt! Mókus úr felvette, és elolvasta, mi áll benne. „Szeretettel meghívunk az Erdei karácsonyi ünnepségre, mely pontosan 12 órakor kezdődik a tisztáson. Ne hozz semmit, csak egy mosolyt.”

Mókus urat előntötte a méreg. Hogy merészelik meghívni a buta ünnepségre?! Hát azt hiszik, nincs jobb dolga, mint hogy a hidegben ácsorogjon egy sereg olyan állat társaságában, akiket még csak nem is ismer? Felrántotta az ajtót, és kirentett. Pindur Pele csak rápillantott Mókus úr dühös arcára, és eliramodott a hóban.

- Vissza ne gyere! - ordította Mókus úr, és hogy ennek nyomatékot adjon, üldözőbe vette. Alig tett meg azonban néhány lépést, hirtelen megbotlott egy fa göcsörtös, kiálló gyökerében, és - ZSUPSZ! - nagy puffanóssal hasra esett.

- Nem esett bajod? - kérdezte Pindur Pele, miközben talpra segítette.

- Természetesen nem - vakkantotta ingerülten Mókus úr. Már épp indult volna hazafelé, ám ekkor fájdalmasan felkiáltott: - Au!

Kificamodott a bokája, és lépni is alig tudott.

- Hadd segítsék! - mondta Pindur. És jöllehet Mókus úr megpróbálta elhessenteni, ő azért mégis hazasegítette a jó meleg konyhájába.

- Tedd fel a lábadat erre a zsámolyra - javasolta Pindur Pele, miután odavezette a kandalló előtt álló kényelmes karosszékhez.

Mókus úr mérgesen szuszogott és pufogott, de mindhiába - Pindur ragaszkodott hozzá, hogy ellássa a bokáját.

- No, ugye hogy jobb így? - kérdezte, miután tiszta kötést tekert Mókus úr bokája köré.

- Meglehet... - morogta vonakodva Mókus úr.

- Most már csak egy csésze makkteát készítek neked, és indulok is - mondta Pindur. Mókus úr eközben megpróbálta rávenni, hogy menjen már, Pindur azonban hozzálátott, hogy elkészítse az illatos teát. Miközben a konyhában foglalatzkodott, Pindur megállás nélkül fecsegett. Mókus úr akaratlanul is hátradőlt a karos székében, és fülelni kezdett. Pindur Pele mesélt neki a családjáról, az erdei barátairól, meg arról, hogy milyen kellemesen töltik el együtt az idejüket, különösen karácsony este. Még az egyik karácsonyi dalt is elénekelt Mókus úrnak, melyet a fa körül szoktak énekelni.

Mókus úr időről időre azon kapta magát, hogy kérdéseket tesz fel Pindur Pelének arról, hogy ki kinek a rokona, vagy hogy ki hol lakik. Bizony, igen keveset tudott a szomszédjairól. Mókus úron hamarosan különös, szédítő érzés lett úrrá. Olyan érzés, amit eddig még soha nem tapasztalt. Hirtelen észrevette, hogy már nem morcos. Tulajdonképpen, ha nem ismerte volna jobban magát, azt hihette volna, hogy szinte jókedvű. Mire Pindur elérkezettnek látta az időt, hogy induljon, Mókus úr már nem akarta, hogy elmenjen. Jó volt valakivel elbeszélgetni a változatosság kedvéért. Miután egyedül maradt, Mókus úr azon kezdett tűnődni, vajon nem magányos-e. Aztán megrázta a fejét. Hát persze, hogy nem magányos! Végtére is miért pocskolná azzal az idejével, hogy ostoba állatokkal fecseg? Azzal nem jut előbbre a makkok gyűjtésében vagy a pitypangbor főzésben. Azonban akármit is gondolt magában, mégis azzal a meleg, különös érzéssel a gyomrában ment el lefeküdni.

Másnap reggel Mókus úr szája sarkában kis mosollyal ébredt. Olyan jókedvű volt, hogy úgy döntött, kimegy, és leveszi az ajtóról azt a buta feliratot.

Amint letépte, meglátta, hogy valamit odatámasztottak az ajtókerethez. Egy gyönyörűen faragott sétat pálca volt, makkfogantyúval!

Egy kártyát kötöttek rá, melyen a következő felirat állt:

„Boldog karácsonyt! Szeretettel: erdei cimboráidtól.”

Mókus úr arca széles vigyorra húzódott. Ez volt életében az első karácsonyi ajándéka! „Éppen erre van szükségem – gondolta magában. – Milyen figyelmesek!”

Később, makkszámolgatás közben Mókus úr azon kapta magát, hogy egy ismeretlen dallamot dünnyög. „Hát ez meg mi lehet?” - kérdezte magában. Rögtön abbahagyta, amint eszébe jutott. Az a karácsonyi dal volt, amit Pindur énekelt neki előző este. Mókus úr jót nevetett magán. Még a végén öreg korára érzélgős lesz!

Amikor később Mókus úr a port törölgette a kandallópárkányról, meglátta, hogy valami kikandikál a tükör mögöl. Az erdei ünnepségre szóló meghívó volt. Biztosan Pindur tette oda, mielőtt elment. Mókus úr előhúzta, és elgondolkodva újra elolvasta.

„Szeretettel meghívunk az Erdei karácsonyi ünnepségre,
mely pontosan 12 órakor kezdődik a tisztáson.

Ne hozz semmit, csak egy mosolyt.”

Mókus úr mélyen eltűnődve dobolt mancsával a kártyán. - „Tulajdonképpen még az is lehet, hogy kellemes más állatokkal együtt tölteni a karácsonyestét.”

Az órára pillantott. Öt perc múlva tizenkettő. Ha siet, még épp időben odaér. Besántikált az éléskamrába, és színültig megrakott egy kosarat makkal és pitypangborral. Azután odabicegett egy ládához, melyet az ágya alatt rejtegetett, és előkotort belőle egy zsák játékot, melyekkel kismókus kora óta nem játszott. Úgy döntött, hogy akár vihet egy mosolyt is az ünnepségre, meg még sok egyebet.

Amint Mókus úr a tisztás felé sántikált, a mosoly kezdett halványodni az arcán. Mi lesz, ha nem látják szívesen az ünnepségen? Végtére is egy morcos öreg mókus. Mindig rákiabál a többi állatra, ha túl nagy zajt csapnak, vagy ha az útjába kerülnek makkgyűjtés közben. Lassított, és már éppen sarkon akart fordulni, amikor meghallotta, hogy valaki a nevéen szólítja. Pindur Pele volt az.

- Hát eljöttél! – kiáltotta. – Már vártunk! - Odasietett hozzá, és segítette a kosarát cipelni. - Hát ebben meg mi van? – nevetett Pindur. – Nem kellett volna hoznod semmit. Csak azt akartuk, hogy gyere el, és érezd jól magad!

- Úgy is lesz – felelte Mókus úr. – De úgy gondoltam, hozok némi enni- és innivalót, meg játékokat a gyerekeknek. Végtére is karácsony van! Ó, és köszönöm a szép ajándékot. Pontosán erre volt szükségem.

Mielőtt megtehetette volna a következő lépést, hirtelen mosolygó arcok sokasága vette körül. Mókus úr hamarosan úgy csevegett a többi állattal, mintha a hét minden napján így tenne. Miután mindenkivel váltott néhány szót, sőt, még néhány forduló makkvadászatot is játszott, egyszer csak egy apró nyuszi lépett oda hozzá, és megrángatta a mancsát.

- Bocsánat, Mókus úr – selypegte vékonyka hangon -, te nem is vagy olyan morcos, ugye? Mindenkinek elakadt a lélegzete, és csend borult a tisztásra. Ha valami fel tudja dühíteni Mókus urat, akkor ez biztosan.

De kár volt aggódniuk! Mókus úr halkán kuncogni kezdett. Azután kitört belőle a kacagás. Nemsokára már az oldalát fogta a nevetéstől. Egyik állat a másik után csatlakozott hozzá. Az erdei tisztást hamarosan betöltötte a boldog nevetés.

Végre aztán Mókus úrnak sikerült annyi időre abbahagyni a kacagást, hogy válaszolni tudjon a nyuszinak.

- Nem, nem vagyok morcos - mosolygott. - Legalábbis már nem.

Később, miután mindenki megtöltötte a bendőjét étellel és itallal, Mókus úr átadta az ajándékokat a gyerekeknek. Miután mindegyikük megköszönte, és nedves puszit nyomott az arcára, megint eltöltötte a meleg, szédítő érzés. Nagyszerű mulatság másokkal együtt tölteni a karácsonyt!

Már csak egyetlen dolgot szeretnék mondani - szólt Mókus úr, és magasra emelt egy pohár italt a mancsával. - Boldog karácsonyt, erdei barátaim!

És ettől a naptól fogva Mókus úr a karácsonyestét mindig a barátaival együtt ünnepelte.